

С Т А Н О В И Щ Е

от проф. д-р Анелия Мингова

член на научното жури по обявления в ДВ /бр.63/01.08.2025г./ конкурс за заемане на академичната длъжност „доцент” в Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“, в област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право, научна специалност „Гражданско процесуално право“, определено със Заповед на Ректора на ЮЗУ „Неофит Рилски“ № 1907/18.09.2025г.

I. В обявения конкурс за заемане на академичната длъжност „професор“ участва един кандидат – Милен Маринов, към момента заемащ академичната длъжност „гл.асистент“ в същия факултет, доктор по право.

1. От представената справка е видно, че са изпълнени нормативните изисквания за участие в конкурса за академичната длъжност „доцент“, като представените за рецензиране трудове се различават от докторската дисертация на кандидата. Няма допуснати нарушения в процедурата.

2. За участие в конкурса за редовен доцент по Граждански процес – шифър 3.6 от Класификатора на областите на висше образование и професионалните направления за нуждите на Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“ - гл.ас.д-р Милен Маринов се представя с монография: „Дигитализацията в гражданския процес“, както и с 4 научни публикации, издадени след защита на дисертационния труд, подробно описани в представената от кандидата справка, част от материалите по конкурса.

3. Кратки биографични данни за професионалното развитие на

кандидата.

Д-р Милен Томов Маринов е завършил висшето си образование в професионално направление 3.6 „Право“, специалност „Право“ в Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“ - Благоевград през 2013 г. Считано от 13.02.2015 г. и понастоящем кандидатът упражнява свободна професия като адвокат, вписан в Адвокатска колегия – Благоевград. Зачислен е като докторант към катедра Гражданскоправни науки при Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград през 2019 г., а на 07.10.2021 г., след проведена публична защита на дисертационен труд на тема „Договор за банков кредит на студенти и докторанти“, придобива научна степен „доктор“.

От 24.02.2020 г. до настоящия момент работи на основен трудов договор в Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“, първоначално като „асистент“ /от 24.02.2020 г. до 12.07.2022 г./, а след това, считано от 12.07.2022 г. е назначен на длъжността „главен асистент“. В същия факултет Милен Маринов води семинарни занятия по дисциплината „Гражданско процесуално право“ и лекции по дисциплината „Гражданско процесуално право“ и избираемата дисциплина „Нотариално право“.

Автор е на научни статии, книга, базирана на дисертационен труд и една монография.

II. Характеристика на монографичния труд

1. Структура и съдържание

Структурата на дисертацията е „класическа“. Тя се състои от увод, четири глави / с обособени във всяка основни подразделения, обозначени с арабски цифри/ и заключение. Накрая е посочена библиография, състояща се от 55 заглавия на български и 33 на други езици. Посочени са и съдебните актове, използвани в изложението. Уводът сочи на важността на процеса по

дигитализация на гражданския процес с цел въвеждане и утвърждаване на правната уредба на електронното правосъдие като предизвикателство пред теорията и практиката, с оглед перспективата му на нов и ефективен модел на правораздаване. Първа глава, състояща се от четири основни подразделения, е посветена на определяне на електронното правосъдие като непосредствена цел на дигитализацията, очертаване на нейния предмет и отражението ѝ върху правната уредба. Във втора глава, състояща се също от четири подразделения, последователно са характеризирани общите и специални правила за извършването на процесуални действия от съда и страните в електронна форма, както и нормативните изключения от нея. Трета глава, отново в четири точки, проследява и анализира правната уредба относно издаваните в електронна форма съдебни актове. Последната глава разглежда някои допълнителни въпроси и насоки на уредбата относно извършването в електронна среда на определени дейности в хода на висящото производство. В заключението отново се посочва, че електронното правосъдие има положителен ефект върху правораздаването и е обективна необходимост при неговото развитие, като се нуждае от адекватна правна уредба.

2. Обща положителна оценка

2.1. Монографичният труд представлява добре структурирано теоретично съчинение, в което авторът е поставил и анализирал въпроси от изключителна актуалност и правно значение, относими към обективно-необходимата перспектива за развитие и усъвършенстване на правния модел на електронното правосъдие.

2.2. Трудът е изграден върху широка нормативна база, включваща относимата уредба в устройственото и функционалното законодателство у

нас, както и съответните актове от правото на ЕС, чийто анализ сполучливо съчетава общоприети тези със защитено собствено виждане на автора относно взаимодействието в йерархично и предметно отношение, на тяхното регулиращо действие върху извършваните в електронна форма процесуални действия на субектите в производството.

2.3. Несъмнена положителна оценка представлява и достигнатия от автора баланс в крайната му оценка за значението и целта на дигитализацията в процеса, съчетаващ използването на конвенционалните форми за извършване на правните действия с позитивите на електронното правосъдие, което представлява възможност, но не и безалтернативен метод“ за достъп и осъществяване на правораздаване.

2.4. Изложението е поднесено с вещина, в издържан професионален стил, а словесното изразяване на разсъжденията и тезите е увлекателно и достъпно за читателя. Авторът показва умение за интелигентно, коректно и премерено полемично представяне на юридическата проблематика, относима към стремително развиващите се информационни технологии, които са отправна точка към електронното правосъдие.

3. Конкретни научни и наукоприложни приноси

3.1. Принос съдържа изводът, че електронното правосъдие трябва да играе ролята на „ **способ**, който да се **явява подпомагащ, а не заместващ**, спрямо традиционната форма, в която се осъществява правосъдието“, което се предопределя от самото „естество“ и същност на процеса на правораздаване. /Гл.1, 1.1./

3.2. Принос е детайлното проследяване на всички предхождащи настоящата уредба нормативни опити и последователността на отделните стъпки за внедряване на ел.технологии при извършване на процесуалните

действия, което е позволило на автора да ги оцени в тяхната конкретика и взаимосвързаност, за да се изведат положителните резултати, да се отсеят негативите, а това от своя страна е допринесло за същностния, смислов и съдържателен анализ на действащата нормативна база на електронното правосъдие, който авторът прави в следващите глави на изложението. /Гл.1, 1.3./

3.3. Внимателно обоснована е преценката за непрецизност, непоследователност и неточност при формулирането на законови дефиниции на редица понятия, както и несъответствието им с установените в Регламент 940/2012г. на ЕС, което поражда проблеми в приложението на правната уредба, защото затруднявайки постигането на целените резултати, всъщност обезсмисля самата идея за електронното правосъдие./Гл.1,1.3./

3.4. Интересен е подходът към изследване на въпроса относно възможността и перспективата бъдещото включване в нормативната основа на електронното правосъдие на изкуствения интелект, с анализ на ползата и опасенията от това, както и аспектите и пределите на това включване, за намирането на оптималния баланс при използването му, съблюдавайки основните принципи на правораздаването и ролята на съдията на преценка „по вътрешно убеждение“, сполучливо наречено от автора „духът“ на правораздаването./Гл.1, 1.4./

3.5. Принос е, наред с присъединяване с вече изтъкнатото в правната литература, и изразената допълнителна критика към неточната формулировка на чл. 102а, ал. 2 от ГПК, визираща само процесуалните права, тъй - като в електронна форма следва и могат да се извършват и действия в резултат на изпълнение на процесуални задължения на страните по делото, което, според автора, е резултат на несъобразяването на законодателя с установеното понятие за процесуални действия. Всъщност

всички тези неточности възникват поради това, че при създаването на цитираната разпоредба законодателят се е отклонил от общоприетата в теорията дефиниция на понятието. /Гл.2, 2.1./

3.6. Авторът изследва важния въпрос за необходимостта от установяване на точното време на извършване на съответното процесуално действие в ЕФ, предвид разликата между момента на извършването му и момента на неговото обективизиране и приобщаване по делото от съдебния служител, при което поради липсата на механизъм за отчитане на точния момент на извършването на действието, времето и поредността на извършване на отделните процесуални действия, може да бъде погрешно отразено. Отчитайки конкретното съдържание на относимите правни разпоредби и предвид йерархичната зависимост при прилагането на актове с различен ранг, авторът обосновава извода, че приложение относно точността за удостоверяване на времето на извършване на процесуалните действия следва да намери разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от ЗЕУ.

3.7. Трябва да бъде споделен критичния прочит на някои аспекти от нормативната база и по-специално на Наредба 6 на ВСС, която урежда предимно технологични стандарти и технически изисквания за извършването на процесуалните действия в електронна форма. Като поддържа безусловно, че „електронните изявления на съдилищата, които обективизират извършването на определени процесуални действия следва да отговарят и на изискванията на чл. 102а, ал. 3 от ГПК, която норма препраща към изискванията на Регламент (ЕС) № 910/2014 и на ЗЕДЕУУ“, авторът едновременно отчита мултидисциплинарния характер на необходимата правна регулативна база на електронното правосъдие със специфичните за информационните технологии стандарти и критерии, което поставя пред повишена отговорност законодателя, предвид необходимостта от постигане

на синхрон между юридическите и техническите изисквания към процесуалните действия в електронна форма.

3.8. Анализът на основанията, изключващи допустимостта на електронната форма за процесуалните действия и особената хипотеза, при която не законовата забрана или естеството на действията, а „времето и мястото на постановяването на съответния съдебен акт се отразяват пряко на естеството му по начин, който прави невъзможно постановяването му в ЕФ по смисъла на чл. 102а, ал. 1 от ГПК“, а именно преценката на съда „да разреши съответният въпрос в открито съдебно заседание“./Гл.3,3.3./

3.9. Заслужава подкрепа анализът и изводът, че правилата и стандартите за издаване на съдебните актове в ЕФ, са предназначени да обезпечат техническите стандарти и правилното функциониране от технологична гледна точка на процеса по издаване на съдебни актове в електронна форма, без да се засяга правната уредба в ГПК относно тяхната същност, вид, съдържание и производство по издаването им, което е определено от автора като „правилен подход на законодателя, който дава възможност за плавен преход от конвенционалното към електронното правосъдие“./гл.3,3.3./

3.10. Съществен конкретен принос има анализът на съществуващото нормативното противоречие относно валидната законова форма при постановяване на съдебното решение. Следва да бъде подкрепена убедителната аргументация на автора относно съотношението между правните норми, предвиждащи електронна форма при издаването и на този съдебен акт с неотмененото правило в чл.235 ГПК. Споделям без съмнение крайния извод на автора, че понастоящем валидно е решението, постановено при спазване правилата на чл.235 ГПК, и че само изрична законодателна намеса може да преодолее съществуващото противоречие, като дотогава

следва да се приеме изразения и в тълкувателната практика на ВКС палиативен подход, който в интерес на резултатите от правораздаването приема за валидно постановени и решенията, издадени в електронна форма./Гл.3,3.4/

4. Критични бележки

Към труда могат да бъдат отправени и някои критични бележки, които не са в състояние да ограничат позитивната му стойност, например:

Не споделям тезата на М.Маринов в гл.3, 3.2, че съдът няма задължение да извършва процесуалните си действия в електронна форма. В разпоредбата на чл. 102а, ал.1 ГПК, срв. чл. 102 е ГПК, ясно личи, че той няма право на избор и преценка относно формата на своите действия и актовете, които издава.

III. Обща оценка на другите подлежащи на рецензиране публикации

Извън монографичния труд, кандидатът е представил за рецензиране четири публикации:

а/ Доклад тема „Изисквания за редовност на исковата молба в производството по Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобитото имущество“ в Том I от Сборник с доклади от международната научна конференция, проведена по случай 30 години от създаване на ЮФ на Пловдивския университет – „Правото в XXI век – предизвикателства и перспективи“, ISBN 978-619-202-903-6, УИ „Паисий Хилендарски“, 2023 г.;

б/ Статия на тема: „Процесуални действия и актове в електронна форма в гражданския процес в Сборник в памет на проф. Димитър Силяновски, проф. д-р Витали Таджер и проф. д-р Живко Сталев, ISBN

978-954-07-5837-4, Университетско издателство Свети Климент Охридски, 2023 г.;

в/ Доклад на тема „Предсрочна изискуемост на банковите кредити - процесуалноправни аспекти“ в Сборник от научна конференция „Право и общество в (пост) пандемичния свят“ по повод 30-годишнината от основаването на Правно-историческият факултет на Югозападния университет „Неофит Рилски“, ISBN 978-954-00-0393-1, Университетско издателство „Неофит Рилски“, 2024.

г/ Доклад на тема „Изпирането на пари - правни и практически проблеми в дейността на частноправните субекти“ в Сборник от Международна научна конференция на тема: „Актуални тенденции и проблеми в областта на борбата с киберпрестъпността, тероризма, тежката и организираната престъпност“, проведена в периода 26.11.2024 – 28.11.2024 г. /под печат/.

Във всяка от представените за рецензиране публикации Милен Маринов разкрива широта на изследователския си интерес върху различна правна материя, задълбоченост при анализа на разглежданите въпроси, креативен подход при формулирането на актуалните проблеми и намирането на посоки за тяхното разрешаване.

IV. Оценка на преподавателска и друга професионална дейност

Милен Маринов има преподавателски опит, натрупан в периода от началото на 2020 г. в Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“, където и до настоящия момент работи на основен трудов договор последователно като „асистент“ и „главен асистент“ след проведен конкурс, където кандидатът е участвал с темата „Процесуални действия и актове в електронна форма в гражданския процес“. В това си качество Милен

Маринов преподава в Правно-историческия факултет към катедра „Гражданскоправни науки“, където провежда семинарни упражнения по дисциплината „Гражданско процесуално право“, а също изнася лекции по дисциплината „Гражданско процесуално право“ и избираемата дисциплина „Нотариално право“. Като преподавател Милен Маринов се отличава със задълбоченост на познанията върху преподаваната материя, която поднася с вещина и професионализъм, както и с високо чувство на отговорност към студентите. Безспорно положително въздействие върху преподавателските му знания и умения има и адвокатската дейност, която той упражнява.

V. Заключение.

Въз основа на гореизложеното убедено смятам, че представените за рецензиране съчинения, както и професионалният преподавателски опит на гл. ас. д-р Милен Маринов, дават основание за извод, че той отговаря на всички нормативни изисквания за заемане на академичната длъжност „доцент“. Поради това препоръчвам на научното жури да предложи на Факултетния съвет на Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“ да избере **гл. ас. д-р Милен Маринов** на длъжността „доцент“ в професионално направление 3.6 Право /Гражданско процесуално право/.

11.11.2025г.

Проф.д-р Анелия Мингова

O P I N I O N

by Prof. Aneliya Mingova, PhD

Member of the academic jury for the competition announced in State Gazette, issue no. 63 of 01.08.2025, for occupying the academic position of Associate Professor at the Faculty of Law and History of South-West University “Neofit Rilski”, in the field of higher education 3. Social, Economic and Legal Sciences, professional field 3.6. Law, scientific specialty Civil Procedural Law, pursuant to Order of the Rector of South-West University “Neofit Rilski” No. 1907/18.09.2025

I. In the announced competition for occupying the academic position of Professor, there is one applicant – Milen Marinov, currently holding the academic position of Chief Assistant Professor and PhD at the same faculty.

1. From the submitted documentation, it is evident that the statutory requirements for participation in the competition for the academic position of Associate Professor have been fulfilled. The works presented for review are distinct from the candidate’s doctoral dissertation. No procedural violations have been identified.

2. For participation in the competition for the position of Associate Professor in Civil Procedure — code 3.6 according to the Classifier of Areas of Higher Education and Professional Fields, for the needs of the Faculty of Law and History at South-West University “Neofit Rilski” — Chief Assistant Milen Marinov, PhD submits a monograph titled “Digitalisation in Civil Procedure”, as well as four scholarly publications published after the defense of his doctoral dissertation, all of which are listed in detail in the report submitted by the candidate, forming part of the materials for the competition.

3. Brief biographical data concerning the professional development of the candidate.

Dr. Milen Tomov Marinov completed his higher education in the professional field 3.6 Law, speciality Law, at the Faculty of Law and History of South-West University “Neofit Rilski” – Blagoevgrad, in 2013. As of 13 February 2015 and to the present date, the candidate has been practising as an attorney-at-law, registered with the Blagoevgrad Bar Association.

He was enrolled as a doctoral student at the Department of Civil Law Studies of the same faculty in 2019, and on 7 October 2021, following a public defense of his doctoral dissertation entitled “Student and Doctoral Bank Loan Agreement”, he was awarded the academic degree of PhD.

Since 24 February 2020, he has been employed on a full-time employment contract at the Faculty of Law and History of South-West University “Neofit Rilski”, initially as an Assistant Professor (from 24.02.2020 to 12.07.2022), and subsequently, as of 12.07.2022, promoted to the position of Chief Assistant Professor. Within the same faculty, Milen Marinov conducts seminar classes in Civil Procedural Law, as well as lectures in Civil Procedural Law and the elective discipline Notarial Law.

He is the author of scholarly articles, a book based on his doctoral dissertation, and one monograph.

II. Characteristics of the Monographic Work

1. Structure and Content

The structure of the dissertation is “classical”. It consists of an introduction, four chapters (each divided into main subsections numbered with Arabic numerals), and a conclusion. At the end, a bibliography is provided, comprising 55 titles in Bulgarian and 33 in other languages. The judicial acts referred to in the

exposition are also listed. The Introduction emphasises the importance of the process of digitalisation of civil procedure, aimed at introducing and consolidating the legal framework of electronic justice as a challenge to both theory and practice, in view of its potential as a new and efficient model of adjudication. The first chapter, consisting of four main subsections, is devoted to defining electronic justice as the immediate goal of digitalisation, outlining its subject matter and its reflection upon the legal framework. The second chapter, also composed of four subsections, successively characterises the general and special rules governing the performance of procedural acts by the court and the parties in electronic form, as well as the statutory exceptions thereto. The third chapter, again divided into four sections, traces and analyses the legal regulation concerning judicial acts issued in electronic form. The final chapter addresses certain supplementary questions and provides directions regarding the regulation of specific activities carried out in an electronic environment during pending proceedings. In the Conclusion, it is once again stated that electronic justice exerts a positive effect on adjudication and constitutes an objective necessity for its development, while requiring an adequate legal framework.

2. General positive assessment

2.1. The monographic work represents a well-structured theoretical study in which the author has raised and analysed issues of exceptional topicality and legal significance, relating to the objectively necessary perspective for the development and improvement of the legal model of electronic justice.

2.2. The work is built upon a broad normative basis, including the relevant regulation in the organisational and functional legislation in our country, as well as the corresponding acts of EU law, whose analysis successfully combines generally accepted theses with the author's own well-argued view regarding the interaction,

in hierarchical and substantive terms, of their regulatory effect on the procedural acts performed in electronic form by the subjects in the proceedings.

2.3. An undoubtedly positive evaluation is also deserved by the balance achieved by the author in his final assessment of the meaning and purpose of digitalisation in the process, combining the use of conventional forms for performing legal acts with the advantages of electronic justice, which constitutes an opportunity, but not an “unconditional alternative method” for access to and exercise of justice.

2.4. The exposition is presented with expertise, in a consistent professional style, and the verbal expression of the reasoning and theses is engaging and accessible to the reader. The author demonstrates the ability for intelligent, accurate and measured polemical presentation of the legal issues relating to the rapidly developing information technologies, which serve as a starting point towards electronic justice.

3. Specific scholarly and applied-scientific contributions.

3.1. A contribution is contained in the conclusion that electronic justice should play the role of “**a means which should appear as supportive, and not substitutive**, in relation to the traditional form in which justice is administered”, which is predetermined by the very “nature” and essence of the process of adjudication. (Ch.1, 1.1.)

3.2. A contribution is the detailed tracing of all previous regulatory attempts preceding the current legislation and the sequence of the individual steps for introducing electronic technologies in the performance of procedural actions, which has allowed the author to evaluate them in their specificity and interconnection, in order to extract the positive results, to separate the negatives, and this in turn has contributed to the essential, meaningful and substantive

analysis of the existing legal framework of electronic justice, which the author carries out in the following chapters of the exposition. (Ch.1, 1.3.)

3.3. Carefully reasoned is the assessment of imprecision, inconsistency and inaccuracy in the formulation of statutory definitions of numerous concepts, as well as their non-conformity with those established in EU Regulation No. 940/2012, which gives rise to problems in the application of the legal framework, because by hindering the achievement of the intended results, it actually nullifies the very idea of electronic justice. (Ch.1, 1.3.)

3.4. Interesting is the approach to the examination of the question concerning the possibility and the prospect of future inclusion of artificial intelligence in the normative basis of electronic justice, with analysis of the benefits and concerns arising from it, as well as the aspects and limits of such inclusion, aimed at finding the optimal balance in its use, while observing the fundamental principles of adjudication and the role of the judge in making an assessment “according to inner conviction”, aptly referred to by the author as “the spirit” of adjudication. (Ch.1, 1.4.)

3.5. A contribution, alongside agreement with what has already been pointed out in legal literature, is the additional criticism expressed towards the inaccurate formulation of Article 102a, paragraph 2 of the Code of Civil Procedure, which refers only to procedural rights, since procedural actions may and should also be performed in electronic form as a result of the fulfilment of procedural obligations by the parties to the case. According to the author, this results from the legislator’s failure to take into account the established concept of procedural actions. In fact, all these inaccuracies arise because, in drafting the cited provision, the legislator deviated from the generally accepted definition of the concept in theory. (Ch.2, 2.1.)

3.6. The author examines the important question of the need to establish the exact time of performance of the respective procedural action in electronic form, given the difference between the moment of its performance and the moment of its objectification and inclusion in the case file by the court clerk, whereby, due to the absence of a mechanism for recording the exact moment of the performance of the action, the time and sequence of performing the individual procedural actions may be incorrectly reflected. Taking into account the specific content of the relevant legal provisions and the hierarchical dependence in the application of acts of different rank, the author substantiates the conclusion that the provision of Article 6, paragraph 2 of the Electronic Governance Act should apply with regard to the accuracy of certifying the time of performance of procedural actions.

3.7. The critical reading of certain aspects of the normative framework, and in particular of Ordinance No. 6 of the Supreme Judicial Council, which regulates primarily the technological standards and technical requirements for performing procedural actions in electronic form, should be shared. While unconditionally maintaining that “the electronic statements of the courts which embody the performance of certain procedural actions must also comply with the requirements of Article 102a, paragraph 3 of the Code of Civil Procedure, which refers to the requirements of Regulation (EU) No. 910/2014 and of the Electronic Document and Electronic Certification Services Act”, the author simultaneously recognises the multidisciplinary nature of the necessary legal regulatory framework of electronic justice, with the specific standards and criteria of information technologies, which places an increased responsibility on the legislator, given the need to achieve synchronisation between the legal and technical requirements for procedural actions in electronic form.

3.8. The analysis of the grounds excluding the admissibility of the electronic form for procedural actions and of the specific hypothesis where not the statutory

prohibition or the nature of the actions, but “the time and place of rendering the respective judicial act directly affect its nature in a manner that makes its rendering in electronic form impossible within the meaning of Article 102a, paragraph 1 of the Code of Civil Procedure”, namely the court’s discretion “to decide the respective issue in an open court hearing”, deserves attention. (Ch.3, 3.3.)

3.9. The analysis and conclusion that the rules and standards for issuing judicial acts in electronic form are intended to ensure the technical standards and proper technological functioning of the process of issuing judicial acts in electronic form, without affecting the legal regulation in the Code of Civil Procedure concerning their nature, type, content and the procedure for their issuance, deserve support. This is defined by the author as “a correct approach by the legislator, which enables a smooth transition from conventional to electronic justice.” (Ch.3, 3.3.)

3.10. Substantial specific contribution is represented by the analysis of the existing normative contradiction concerning the valid statutory form for rendering judicial decisions. The author’s convincing argumentation regarding the relationship between the legal provisions providing for electronic form for the issuance of this judicial act and the still valid rule of Article 235 of the Code of Civil Procedure should be supported. I fully share the author’s final conclusion that at present a judgment rendered in compliance with the rules of Article 235 of the Code of Civil Procedure is valid, and that only express legislative intervention can overcome the existing contradiction, while until then, the palliative approach expressed in the interpretative practice of the Supreme Court of Cassation should be accepted, which, in the interest of the results of adjudication, considers valid also the judgments issued in electronic form. (Ch.3, 3.4.)

4. Critical remarks

Some critical remarks may also be addressed to the work, which, however, are not capable of limiting its positive value, for example:

I do not share the thesis of M. Marinov in Ch.3, 3.2, that the court has no obligation to perform its procedural actions in electronic form. In the provision of Article 102a, paragraph 1 of the Code of Civil Procedure, cf. Article 102e of the Code of Civil Procedure, it is clearly evident that the court has no right of choice and discretion regarding the form of its actions and the acts it issues.

III. General assessment of the other publications subject to review

Apart from the monographic work, the candidate has submitted for review four publications:

a/ A paper on the topic “Requirements for the regularity of the statement of claim in the proceedings under the Law on Counter-Corruption and Forfeiture of Illegally Acquired Property” in Volume I of the Collection of Papers from the International Scientific Conference held on the occasion of the 30th anniversary of the Faculty of Law of Plovdiv University – “Law in the 21st Century – Challenges and Perspectives”, ISBN 978-619-202-903-6, Paisii Hilendarski University Press, 2023;

b/ An article on the topic “Procedural actions and acts in electronic form in civil procedure” in the Collection in Memory of Prof. Dimitar Silyanovski, Prof. Dr. Vitali Tadjer and Prof. Dr. Zhivko Stalev, ISBN 978-954-07-5837-4, St. Kliment Ohridski University Press, 2023;

c/ A paper on the topic “Acceleration of bank loans – procedural law aspects” in the Collection from the Scientific Conference “Law and Society in the (Post) Pandemic World”, on the occasion of the 30th anniversary of the

establishment of the Faculty of Law and History of South-West University “Neofit Rilski”, ISBN 978-954-00-0393-1, Neofit Rilski University Press, 2024;

d/ A paper on the topic “Money laundering – legal and practical issues in the activity of private-law entities” in the Collection from the International Scientific Conference on the topic “Current Trends and Problems in the Field of Combating Cybercrime, Terrorism, Serious and Organised Crime”, held in the period 26.11.2024 – 28.11.2024 (in print).

In each of the submitted publications for review, Milen Marinov demonstrates the breadth of his research interest in different legal matters, depth in the analysis of the examined issues, and a creative approach in formulating current problems and identifying directions for their resolution.

IV. Assessment of teaching and other professional activity

Milen Marinov has teaching experience accumulated since the beginning of 2020 at the Faculty of Law and History of South-West University “Neofit Rilski”, where he continues to work under a full-time employment contract, successively as “Assistant” and “Chief Assistant Professor”, following a competition in which the candidate participated with the topic “Procedural actions and acts in electronic form in civil procedure”. In this capacity, Milen Marinov teaches at the Faculty of Law and History in the Department of Civil Law Studies, where he conducts seminar exercises in the discipline “Civil Procedural Law”, and also delivers lectures in the discipline “Civil Procedural Law” and the elective discipline “Notarial Law”. As a lecturer, Milen Marinov stands out for the depth of his knowledge of the subject taught, which he presents with competence and professionalism, as well as with a high sense of responsibility towards the students. Undoubtedly, his practice as an attorney-at-law has a positive influence on his teaching knowledge and skills.

V. Conclusion

On the basis of the above, I am firmly of the opinion that the works submitted for review, as well as the professional teaching experience of Chief Assistant Milen Marinov, PhD provide grounds for the conclusion that he meets all the statutory requirements for occupying the academic position of “Associate Professor”. Therefore, I recommend that the academic jury propose to the Faculty Council of the Faculty of Law and History of South-West University “Neofit Rilski” to elect Chief Assistant Milen Marinov, PhD to the position of “Associate Professor” in the professional field 3.6 Law (Civil Procedural Law).

11.11.2025

Prof. Aneliya Mingova, PhD